

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 22. oktober 2020

Sag 43/2020

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Claus Bonnez, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Sønderborg den 12. september 2019 (K01-3443/2019) og af Vestre Landsrets 3. afdeling den 10. marts 2020 (S-1920-19).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jon Stokholm, Poul Dahl Jensen, Michael Reking, Jens Kruse Mikkelsen og Jørgen Steen Sørensen.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om formildelse og frifindelse for udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af straffen og i øvrigt stadfæstelse.

Supplerende retsgrundlag

Udlændingeloven indeholder i §§ 1-3 bestemmelser om ret til indrejse og ophold i Danmark for bl.a. statsborgere i EU-lande. Lovens § 3 a vedrører ret til indrejse og ophold for udlændinge med indrejseforbud. Bestemmelsen har følgende ordlyd (lovbekendtgørelse nr. 1022 af 2. oktober 2019 med senere ændringer):

”§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt.

nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.”

Nærmere retningslinjer om udstedelse af visum fremgår af Udlændinge- og Integrationsministeriets vejledning nr. 10182 af 17. december 2018 om behandling af ansøgninger om visum til Danmark (visumvejledningen). I vejledningens pkt. 5.6.1 om tilfælde, hvor ansøgeren er udvist med indrejseforbud, hedder det bl.a.:

”Er ansøgeren udvist ved dom med indrejseforbud for bestandig, kan visum alene udstedes i helt ekstraordinære tilfælde. Til sådanne ansøgere kan der ikke udstedes visum i de første to år efter udrejsen, medmindre ansøgerens tilstedeværelse i Danmark er bydende nødvendig, f.eks. ... ved akut alvorlig sygdom hos en herboende ægtefælle eller barn, og hvor hensynet til den herboende afgørende taler for udstedelse af visum til den udviste ansøger.”

Anbringender

T har ikke for Højesteret gentaget sit anbringende vedrørende anvendelse af straffelovens § 14. Han har i øvrigt anført navnlig, at der er grundlag for efter straffelovens § 83 at fravige minimumsstraffen i udlændingelovens § 59 b, stk. 2. Han indrejste i Danmark, fordi han troede, at hans kæreste var dødeligt syg af kræft. Han ville tage sig af hende og parrets børn.

Hvis straffelovens § 83 ikke kan finde anvendelse, er straffen under alle omstændigheder for streng. Landsrettens dom må forstås således, at det er tillagt afgørende betydning, at han tidligere fem gange er straffet for ulovlig indrejse i Danmark. Det kan imidlertid ikke udledes af forarbejderne til straffeskærpelsen i 2019, at straffen i gentagelsestilfælde skal være strengere end efter hidtidig praksis, udover hvad der følger af den nye minimumsstraf. Straffen på 1 år og 2 måneder i byrettens dom stemmer bedre med praksis på området.

Betingelserne for udvisning er ikke opfyldt. Han er unionsborger og har været i Danmark i en stor del af sit liv. Han har kæreste og børn i Danmark og taler flydende dansk. Der kan kun fastsættes indrejseforbud for en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, hvis den pågældende er udvist af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at minimumsstraffen for overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, stk. 2, er fængsel i 1 år, og at straffen ifølge bestemmelsens forarbejder forudsættes skærpet i gentagelsestilfælde. T er tidligere straffet fem gange for overtrædelse af

indrejseforbud, og det er en yderligere skærpende omstændighed, at han indrejste 14 dage efter at være løsladt og udsendt af Danmark. Straffen bør skærpes til fængsel i 1 år og 8 måneder, og der er i hvert fald ikke grundlag for formildelse. Der er herunder ikke grundlag for at anvende straffelovens § 83. Han kunne have ansøgt om visum til at komme til Danmark.

Udlændingelovens betingelser for udvisning er opfyldt, og hverken reglerne i EU's opholdsdirektiv eller artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention er til hinder for udvisning. T er kontinuerligt straffet for grov kriminalitet og flere gange udvist af Danmark, herunder med indrejseforbud for bestandig, og hans adfærd udgør en reel, umiddelbar og alvorlig trussel. Han blev i 2009 udvist af Danmark for bestandig og har ikke siden haft et lovligt opholdsgrundlag. Proportionalitetshensyn er ikke til hinder for udvisning.

Højesterets begrundelse og resultat

T er ved landsrettens dom fundet skyldig i overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, stk. 2, og straffet med fængsel i 1 år og 6 måneder samt udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år. For Højesteret angår sagen spørgsmål om strafudmåling og udvisning.

Efter udlændingelovens § 59 b, stk. 2, straffes ulovlig indrejse omfattet af bestemmelsen med fængsel fra 1 år indtil 3 år. Det fremgår af bestemmelsens forarbejder, at straffen forudsættes skærpet i gentagelsestilfælde, men der er ikke i forarbejderne taget nærmere stilling til, hvor meget straffen skal skærpes i sådanne tilfælde.

T er tidligere straffet fem gange for overtrædelse af indrejseforbud. Højesteret finder, at straffen i et 6. gangstilfælde som det foreliggende som udgangspunkt bør fastsættes til fængsel i 1 år og 6 måneder. Da der ikke i sagen foreligger omstændigheder, som kan begrunde, at dette udgangspunkt fraviges, tiltræder Højesteret, at straffen er fastsat til fængsel i 1 år og 6 måneder.

Af de grunde, som landsretten har anført, tiltræder Højesteret endvidere, at T er udvist med indrejseforbud i 12 år, og at dette ikke berører udvisningen for bestandig som fastsat ved Østre Landsrets dom af 11. juni 2009.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

T har fortsat været fængslet under anken.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

DOM

afsagt den 10. marts 2020 af Vestre Landsrets 3. afdeling (dommerne Lisbeth Parbo, Hans-Jørgen Nymark Beck, Cecilie Maarbjerg Qvist) i ankesag

V.L. S-1920-19

Anklagemyndigheden

mod

T

...

(advokat Claus Bonneze, Aarhus)

Retten i Sønderborg har den 12. september 2019 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. K01-3443/2019).

Påstande

Tiltalte, T, har påstået frifindelse, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået skærpelse af fængselsstraffen.

Forklaringer

Tiltalte og vidnet A har for landsretten i det væsentlige forklaret som i 1. instans.

Tiltalte har supplerende forklaret, at han godt vidste, at han havde et indrejseforbud, da han indrejste. Han vidste dog ikke, at han ikke måtte indrejse i den aktuelle situation, hvor hans kæreste, A, var alvorligt kræftsyg. Han troede, at hun var dødeligt syg af kræft.

Han forestillede sig det værste scenarie – at hun kun havde 3-6 måneder tilbage at leve i. Hun havde i telefonen overdrevet, da hun fortalte om sin sygdom. Hun fortalte ham om

kræftsygdommen under sit sidste besøg i fængslet inden udrejsen. Da han senere fra Polen tale i telefon med hende, fortalte hun, at hun var gul i ansigtet. Hun havde ikke sagt noget om kemoterapi, men han gik selv ud fra, at hun var i kemobehandling. Hun fortalte, at hun var indlagt, at hun havde det dårligt, og at der snart kom en læge forbi. Hun sagde ikke noget om, at det var livstruende, men det sluttede han selv ud fra det oplyste. Han tænkte ikke på at tale med sundhedspersoner om hendes tilstand.

Han er ikke sikker på, om han havde fået at vide, at hun ventede på svar på en biopsi, men det kan godt passe. Han ønskede at være sammen med hende den sidste tid, og derfor rejste han ind i landet.

Tiltalte har om sine personlige forhold supplerende forklaret, at det stadig er hans plan, at han vil bosætte sig i Malmø, og at han og kæresten på sigt skal bo sammen med børnene i Sverige. I perioden fra 24. oktober 2019 til 30. januar 2020, hvor han var undvejet fra arresten, har han opholdt sig hos venner og bekendte i Danmark. Han har også været i kontakt med familien.

A har supplerende forklaret, at hun ikke husker, om det var tiltalte eller hende, der ringede, da hun fortalte ham, at hun var blevet indlagt på hospitalet. Det passede ikke, men hun sagde det, fordi hun var sur på ham. Hun ville have ham til at drikke mindre og fokusere mere på deres fremtid. Han skulle tage sig sammen. Hun sagde i telefonen, at hun var indlagt på grund af livmoderhalskræften, og at hun havde det rigtig dårligt. Hun sagde, at hun var helt gul og havde feber. Hun sagde, at det var meget alvorligt. Tiltalte blev ked af det og spurgte nærmere ind til hendes tilstand. Hun sagde til sidst, at hun ikke kunne tale mere, fordi der kom sygeplejersker. Da hun i byretten forklarede, at telefonsamtalen fandt sted et par dage efter den 15. maj 2019, var hun ikke helt sikker.

Hun og tiltalte talte sammen måske 3-5 gange, mens han var i Polen. Hun går til kontrol hver 3. måned. Kun hvis kræftsygdommen udvikler sig til 4. stadie, skal hun i kemobehandling. Det har hun også fortalt til tiltalte. Hun mødte ikke op til den seneste kontrol, der var i sidste måned, fordi hun frygter for svaret. Deres planer er, at tiltalte skal flytte til Sverige, så de oftere kan se hinanden. Når hun har færdiggjort sin uddannelse, vil hun og børnene flytte sammen med tiltalte i Sverige.

Landsrettens begrundelse og resultat

Det er også for landsretten ubestridt, at tiltalte den 24. maj 2019 indrejste her i landet, selv om han godt vidste, at han har et indrejseforbud.

Der er heller ikke efter bevisførelsen for landsretten grundlag for at anse indrejsen for at være straffri i medfør af straffelovens § 14. Der foreligger heller ikke omstændigheder, der kan begrunde, at straffen skal bortfalde eller nedsættes i medfør af straffelovens § 83.

Landsretten tiltræder, at straffen skal fastsættes i medfør af udlændingelovens § 59 b, stk. 2, idet tiltalte er indrejst i strid med indrejseforbud idømt senest ved Østre Landsrets dom af 7. januar 2019, hvor han blev straffet med fængsel i 1 år.

Det følger af forarbejderne til udlændingelovens § 59 b, stk. 2, at straffen for et 1. gangstilmælde af indrejse i strid med et indrejseforbud omfattet af bestemmelsen skal fastsættes til mindst 1 års fængsel. Det er forudsat i forarbejderne til lovændringen, at straffen skal skærpes i gentagelsestilmælde.

Herefter, og da tiltalte 5 gange tidligere er straffet for at være indrejst i Danmark i strid med et indrejseforbud, forhøjes straffen til fængsel i 1 år og 6 måneder.

Betingelserne i udlændingelovens § 24, nr. 2, for at udvise tiltalte af Danmark er opfyldt. Da han er polsk statsborger og dermed EU-statsborger, kan udvisning dog kun ske, hvis det vil være i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed, jf. udlændingelovens § 26 b.

Tiltalte er flere gange tidligere straffet og udvist for kriminalitet begået i Danmark, og han har siden den 11. juni 2009 haft forbud mod at indrejse her i landet for bestandig. Det er herefter – og uanset at tiltalte har kæreste og børn i Danmark – foreneligt med EU-retten, herunder EU-opholdsdirektivet, at udvise tiltalte af Danmark. Landsretten tiltræder derfor, at tiltalte er udvist med et indrejseforbud som sket.

Det nu fastsatte indrejseforbud berører ikke det indrejseforbud for bestandig, der blev fastsat ved dommen af 11. juni 2009. Dette indrejseforbud for bestandig gælder således fortsat.

Med den anførte ændring stadfæster landsretten dommen.

Tiltalte har under anken været frihedsberøvet indtil den 24. oktober 2019 og igen fra den 30. januar 2020.

T h i k e n d e s f o r r e t:

Byrettens dom ændres, således at straffen forhøjes til fængsel i 1 år og 6 måneder.

I øvrigt stadfæstes byrettens dom.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Lisbeth Parbo

Hans-Jørgen Nymark Beck

Cecilie Maarbjerg Qvist

RET TEN I SØNDERBORG

Udskrift af dombogen

DOM

afsagt den 12. september 2019

Rettens nr. K01-3443/2019

Politiets nr. 3300-84141-00020-19

Anklagemyndigheden

mod

T

...

Sagen er behandlet uden medvirken af domsmænd, jf. udlændingelovens § 62.

Anklageskrift er modtaget den 3. juni 2019.

T er tiltalt for overtrædelse af

udlændingelovens § 59 b, stk. 2 – overtrædelse af indrejseforbud,

ved den 24. maj 2019 ca. kl. 18.55 ved Frøslev Grænse, Sønderjyske Motorvej, i Padborg, at være indrejst her i landet i strid med et indrejseforbud meddelt ved Østre Landsrets dom af 7. januar 2019 gældende for bestandig.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om udvisning i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, med indrejseforbud for bestandig, jf. § 32, stk. 2, nr. 4, subsidiært at der sker udvisning med indrejseforbud i et af retten fastsat tidsrum.

Tiltalte har erkendt sig skyldig.

Sagens oplysninger

Der er afgivet forklaring af tiltalte, T, og vidneforklaring af A.

Tiltalte har under hovedforhandlingen den 13. juni 2019 forklaret, at det er rigtigt, at han indrejste her i landet den 24. maj 2019. Han vidste godt, at han har et indrejseforbud. Han havde talt i telefon med sin kæreste, og han havde fået at vide, at hun var blevet indlagt på hospitalet med en sygdom. Han kan ikke huske det danske navn på sygdommen, men det er en sygdom, som er potentielt dødelig. Han har tidligere været rejst ind i landet i strid med et indrejseforbud. Han bor ikke i Polen. Han er hjemløs dér. Han har ingen familie, bolig eller lignende i Polen. Han har to børn på 4 og 8 år sammen med sin kæreste. Børnene bor hos hans kæreste i ...by. Han og hans kæreste har været sammen siden 2007 i et kontinuerligt forhold. Han blev udsendt af landet den 12. maj 2019. Omkring en måned før, han blev løsladt, fortalte

hans kæreste, at hun havde fået kræft. Han mener, at der er tale om livmoderhalskræft. Hans kæreste havde vidst det i længere tid, men hun havde ikke villet sige det til ham. Hans kæreste blev opereret 2-3 uger før, han blev løsladt, hvor man har forsøgt at fjerne kræften. I næste måned kommer der svar på en biopsi, der skal vise effekten af operationen. Han rejste tilbage til Danmark, fordi han fra Polen ringede til sin kæreste, og hun fortalte, at hun var på hospitalet. Hun fortalte, at hun havde fået det dårligt derhjemme. Hendes bror var på besøg på det tidspunkt, og han ringede efter en ambulance, der kørte hende på hospitalet. Hun var helt gul i ansigtet. Tiltalte ringede til hende om morgenen, og det var om natten, at hun var kommet på hospitalet. Det første, han tænkte, efter at have talt med sin kæreste, var, at han måtte herop for det tilfælde, at det værste scenarie udspillede sig. De har ikke snakket om, hvad der skal ske med børnene, hvis hans kæreste ikke overlever kræften, da det er et svært emne. Hun har nævnt, at hun gerne vil have, at børnene skal bo hos hendes mor, og ikke hos hans. Hans kontakt med børnene har været meget god, dengang han boede i Danmark. Han har bl.a. gået til fodbold med børnene og haft dem med i tivoli og Dinoland. Børnene har ikke besøgt ham, mens han var i fængsel. Det ville han ikke have, at de skulle kende til. Hans kæreste besøgte ham mindst to gange om måneden, mens han var i fængsel. Han sad otte måneder i Vestre Fængsel. Han kom til Danmark den 24. maj 2019 med en rejsebus. Adspurgt, om han vil tage til Danmark igen, hvis han får en betinget dom og bliver udsendt til Polen, forklarede tiltalte, at før hans kæreste kom på hospitalet, var det planen, at han skulle flytte til Sverige. Hans lillebror har skaffet ham en billig etværelseslejlighed i Malmø. Det var planen, at tiltalte ville starte et malerfirma, når han havde fået styr på papirerne. Han har tidligere arbejdet med renovering af bygninger og ejendomme. Hans bror ville hjælpe ham med at lave en hjemmeside og flyers. Hans bror designer hjemmesider. Hans bror ville også hjælpe ham på andre fronter. Tiltalte ville indføre 3D-tapeter til Sverige. Det ville han gøre for at kunne tilbyde sine kunder så stort et udvalg som muligt. Han ser 3D-tapeter som noget nyt inden for det nordiske tapetmarked. Han har kontakt med en polsk leverandør. Deres store barn går i skole, og den lille er på vej i 0. klasse. Hvis hans kæreste kan få taget et kørekort, kan hun og børnene besøge ham i Sverige hver weekend. Ellers har de overvejet, at de alle skal flytte til Sverige, når han efter 2-3 år har fået etableret et fundament. Han har overvejet at flytte til Hyllie, der er den første togstation efter Øresundsbroen. Han vil forsøge at vende tilbage til det, han betragter som sit hjemland. Hvis hans kæreste ikke var blevet indlagt, ville han højst sandsynligt have været på vej til Sverige nu. Han ville ikke være taget igennem Danmark, men have taget færgen fra Úwinoujúcie til Ystad.

A har under den fortsatte hovedforhandling den 12. september 2019 forklaret, at hun har kendt tiltalte i 12 år. De har to børn på 4 og 8 år. Hun bor i ...by, og hun har begge børn boende hos sig. Hun og tiltalte er kærester. Hun er bekendt med, at tiltalte blev sendt ud af landet og kom til Polen. Hun hørte fra tiltalte engang imellem. De talte i telefon med hinanden. Hun fortalte tiltalte, at hun var blevet syg. Det var to dage efter, at hun kom på hospitalet. Hun var lidt sur på tiltalte, fordi han drikker for meget i Polen. Fordi han gør dette, ville hun sige, at der var noget alvorligt galt med hende. Hun var på hospitalet, men hun blev ikke indlagt. Det, som hun fortalte tiltalte, var løgn. Grunden til, at hun var på hospitalet, var, at hun fik konstateret betændelse i bugspytkirtlen. Hun fik antibiotika i et drop og blev sendt hjem efter 3-4 timer. Hun kan ikke huske, hvad hun præcis sagde til tiltalte. Meningen var, at hun ville have tiltaltes opmærksomhed. Hun sagde, at hun hele tiden var alene, og at hun ikke kunne lide at være dette. På et tidspunkt fik hun besked fra lægen om, at hun har livmoderhalskræft. Hun fik taget en biopsi. Der er fire stadier af livmoderhalskræft, og hendes er i tredje stadie. I det fjerde stadie får man fjernet livmoderen og kommer i behandling med kemoterapi. Det var i ... 2019, at hun fik konstateret livmoderhalskræft. Alt herom står i papirerne fra hendes læge. Adspurgt, om hun er sikker på, at det var i ... 2019, har vidnet

forklaret, at hun havde fået at vide, at hun havde livmoderhalskræft, da hun besøgte tiltalte i Nyborg Statsfængsel. Det har nok være i ... 2019. Hun kan ikke huske det nærmere. Hun besøgte kun tiltalte i Nyborg Statsfængsel én gang. Mens tiltalte sad i Vestre Fængsel, besøgte hun ham næsten hver dag. Hun læser til HF og modtager SU. Hun gør rent ved siden af studiet. Det var ikke under besøget i Nyborg Statsfængsel, at hun fortalte tiltalte, at hun havde fået konstateret livmoderhalskræft. Hun ringede til tiltalte og fortalte det samme dag, som hun havde fået svar fra lægen. Da hun besøgte tiltalte, kunne hun se, at han var meget ked af det. Da hun ringede til tiltalte i Polen, var han også meget ked af det. Hun kan ikke huske, hvad de nærmere snakkede om. Det var ikke pænt, det hun sagde til tiltalte. Hun brugte bandeord, fordi hun var sur på ham. Hun kunne høre, at han drak. Vidnet og tiltaltes mor havde aftalt, at vidnet kunne bruge sin sygdom til at få tiltalte til at tage sig sammen. Hun hørte ikke noget om, at tiltalte kørte til Danmark. Hun ved, at han gjorde det for hendes skyld. Det var planen, at tiltalte skulle flytte til Malmø, hvor hans lillebror B og hans mor har fundet en lejlighed til ham. Lejligheden ligger i Malmø. Vidnet ved ikke nærmere, hvor lejligheden ligger henne i byen. Adspurgt, hvad meningen er med dette, har vidnet forklaret, at afstanden ikke er så stor, så de vil have mulighed for at være sammen i weekenderne. Tiltalte har fortalt, at han skulle finde sig et job. De første 2-3 måneder havde de en aftale om, at de ville hjælpe tiltalte. Tiltalte har fortalt, at det var hans plan var at få arbejde i en butik. Derefter ville han gerne etablere eget firma. Han ville blandt andet lave møbler og male. Hun har ikke hørt noget om noget tapet. C er tiltaltes lillebror. C er 24 år, og han har fødselsdag i marts. Han bor hos sin mor på ...vej på ...by. Hun ved ikke, hvorfor lejekontrakten er tidsbegrænset. Hun hørte ikke, at tiltalte skulle prøveløslades. Foreholdt et journalnotat af 19. marts 2019 fra læge D har vidnet forklaret, at hun sagde til tiltalte, at hun ikke havde det så godt. Så vidt hun husker, blev der taget nogle cytologiprøver samme dag. Forevist en speciallægeepikrise af 16. april 2019 har vidnet forklaret, at hun tror, at hun var hos gynækologen, der udtog biopsiprøver. Hun kan ikke huske det nærmere i dag. Hun tror, at hun på daværende tidspunkt havde hørt, at hun havde livmoderhalskræft. Når man får livmoderhalskræft, skal man til kontrol hver tredje måned hos en gynækolog. Hun har senest været hos gynækologen for en måned siden, og hun afventer svar på, hvilket stadie kræften er i. Hun håber, at det stadig kun er tredje stadie. Samme dag, som tiltalte ringede, fortalte hun, at hun havde fået konstateret livmoderhalskræft. Hun kan ikke præcis huske datoen for, hvornår tiltalte blev løsladt. Hun vidste ikke, at han blev løsladt og sendt til Polen. Han ringede først 2-3 dage senere. Det var måske to dage efter den 15. maj 2019, at hun løj over for tiltalte og fortalte, at hun var blevet indlagt på hospitalet. Hun er sikker på, at det ikke var en uge efter. I den forbindelse sagde tiltalte ikke noget om, at han ville køre til Danmark. B og C er tiltaltes lillebrødre. Vidnet har ikke set lejekontrakten før.

Tiltalte har under den fortsatte hovedforhandling den 12. september 2019 supplerende forklaret, at det var den 12. maj 2019, at han blev udsendt af Danmark. Hans fuldtidsdato var den 14. maj, og han blev sendt ud to dage før denne dato. I Nyborg Statsfængsel fik han at vide, at han havde 20-30 minutter til at pakke sin celle. Han kom i isolationsafdelingen, hvorfra han blev kørt til Vestre Fængsel. Fra Vestre Fængsel blev han kørt til lufthavnen. Han vil tro, at han blev flyttet fra Nyborg Statsfængsel den 5. eller 6. maj 2019. Den første gang, han fik noget at vide om As sygdomsforløb, var under et besøg i Nyborg Statsfængsel. Han ringede efterfølgende til hende for at følge op på det, som hun havde fortalt. Det passer meget godt, at hun besøgte ham en uge før, at han blev flyttet til isolationsafdelingen. Det passer også meget godt, at det var i slutningen af april eller i begyndelsen af maj 2019. De talte først med hinanden to til tre dage efter, at han var kommet til Polen. Han skulle have anskaffet sig en mobiltelefon og et simkort. Han skulle legitimere sig for at købe simkortet. Det tog også et par dage at rejse fra Warszawa til en anden by i Polen. Han havde nok drukknet, da han talte

med A. Det, som han bed mest mærke i, var, at hun fortalte, at hun var gul i huden. Han sad i en park og spurgte sig for hos nogle andre, som sagde, at det enten kunne skyldes skrumpelever eller være en bivirkning fra kemoterapi. Han vidste, at A ikke drikker, og hvis det var en bivirkning fra kemoterapi, skulle det angiveligt være noget meget alvorligt. Det var i hvert fald sådan, han tolkede det, som han fik at vide. Han fortalte ikke A noget om sine planer om at rejse til Danmark. Han mener, at det var den anden eller tredje gang, han ringede til hende, at hun fortalte, at hun lå på hospitalet. Hun fortalte, at hendes lillebror havde ringet efter en ambulance. Han talte ikke med As lillebror. Han troede på det, som hun fortalte. På et tidspunkt hørte han, at A snakkede med en anden. Han tænkte, at det var noget værre lort, og at det kunne være alvorligt. Hvis han ikke var blevet standset ved grænsen, ville han have brugt noget tid sammen med sin familie. Han havde lejligheden i Sverige, og han havde ligesom et ansvar derovre. Der var A, der første gang introducerede ham til 3D-tapeter, og han integrerede dette i sine planer. Det var hele tiden meningen, at han skulle til Sverige og etablere et fundament dér. Adspurgt, hvorfor lejemålet er indgået med virkning fra den 1. januar 2019, når han først skulle løslades i maj, har tiltalte forklaret, at det for det første har noget at gøre med den person, der udlejer lejligheden. Det, at han måske ikke var blevet løsladt, når lejemålet skulle overtages, var bare en lille bagatel, da han kunne blive løsladt tidligere. I februar eller marts 2019 var der en samtale i Nyborg Statsfængsel omkring forskudt to tredjedele-dato. Når der var tale om et tidsbestemt lejemål, var det et springbræt, for at han selv kunne etablere sig. Tanken var, at han ville finde noget andet, som var større end 26 kvadratmeter. Da han kørte til Danmark, tænkte han, at det muligvis var sidste gang, at han så A. Han tænkte også, at det ville være en katastrofe for deres børn, hvis det var sidste gang. A er en fantastisk mor for deres børn.

Tiltalte er tidligere fra 2014 til 2019 straffet 5 gange for overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, senest

- ved Østre Landsrets anke dom af 7. januar 2019, med fængsel i 1 år og en bøde på 8.500 kr. for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, § 266 og § 293 a, udlændingelovens § 59 b, knivlovens § 7, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 1, våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 5, jf. våbenbekendtgørelsens § 59, stk. 4, jf. § 18, stk. 1, nr. 3, lov om euforiserende stoffer § 3, jf. § 1, jf. bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 1, samt færdselslovens § 117, stk. 2, nr. 7, jf. § 53, stk. 1, og § 117 d, stk. 2, jf. § 56, stk. 1, 1. pkt. Ved dommen blev det bestemt, at den ved Østre Landsrets dom af 11. juni 2009 idømte udvisning med indrejseforbud for bestandig opretholdes.

Tiltalte har under denne sag været frihedsberøvet fra den 24. maj 2019.

Retsgrundlaget

Det fremgår af udlændingelovens § 59, b, stk. 2, en udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold, der er meddelt i forbindelse med udvisning og straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, straffes med fra 1 år indtil 3 år.

Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 140 af 15. januar 2019) fremgår følgende:

"...

14. Skærpelse af straffen for overtrædelse af et indrejseforbud

14.1. Gældende ret

...

Udlændingelovens § 59 b blev indsat ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 om ændring af udlændingeloven ... Efter bestemmelsen var straffen for at indrejse i strid med et indrejseforbud bøde eller fængsel indtil 2 år. Udlændingelovens § 59 b er senest ændret ved lov nr. 601 af 14. juni 2011 ... hvorved strafferammen blev forhøjet fra 2 års fængsel til 3 års fængsel. Det fremgår af afsnit 3 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 29, jf. Folketingstidende 2010-11, tillæg A, L 168, som fremsat, side 46 og 63, at det forudsættes, at indrejse i strid med et indrejseforbud i 1. gangstilmælde normalt skal straffes med ubetinget frihedsstraf fra 10 dage og op til 2 måneder. I 2. gangstilmælde skal en overtrædelse normalt straffes med ubetinget frihedsstraf fra 2-4 måneder og i 3. gangstilmælde med ubetinget frihedsstraf i mere end 4 måneder. Ved fastsættelsen af straffen skal det betragtes som en skærpende omstændighed, hvis der foreligger gentagelsestilmælde. Det vil endvidere tale i skærpende retning, hvis udlændingen er udvist af landet på grund af kriminalitet og formodes at være indrejst i strid med indrejseforbuddet med det formål at begå ny kriminalitet.

...

14.2. Ministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af aftale om finansloven for 2019, at aftaleparterne er enige om, at straffen for at genindrejse i strid med et indrejseforbud skal skærpes på en sådan måde, at der sendes et klart og mærkbart signal, og at udlændinge, der har begået alvorlig kriminalitet, ikke skal kunne spekulere i at trodse et indrejseforbud og vende tilbage til Danmark for i værste fald at begå ny kriminalitet.

Det fremgår endvidere af aftalen, at straffen derfor skal skærpes fra i dag normalt 10 dage til 2 måneders fængsel i 1. gangstilmælde til minimum 1 års fængsel for de udlændinge, som oprindeligt er udvist ved dom i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, men som alligevel genindrejser i strid med et indrejseforbud.

Det foreslås derfor, at der indsættes et nyt stykke i udlændingelovens § 59 b, hvorefter straffen i sådanne tilfælde fremover er fængsel fra 1 år og indtil 3 år.

Det forudsættes, at straffen på mindst 1 års fængsel normalt skal fastsættes som en ubetinget fængselsstraf.

Forslaget betyder således, at udlændinge, som er udvist ved dom med indrejseforbud i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, men som alligevel indrejser i strid med indrejseforbuddet, omfattes af en ny skærpet strafferamme og mindst skal straffes med 1 års fængsel.

Straffen kan fastsættes til indtil 3 års fængsel.

Det samme gælder i forhold til udlændinge, der er meddelt et tilhold (indrejseforbud) i henhold til tidligere udlændingelove, dvs. før udlændingeloven af 8. juni 1983, i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, og som indrejser i strid med det meddelte tilhold.

Tilsvarende vil gælde, hvis udlændingen oprindeligt er idømt en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, og udlændingen ville være idømt ubetinget frihedsstraf af mindst 3 måneders fængsel, hvis ikke der var idømt en anden strafferetlig retsfølge. Der er med forslaget ikke tilsigtet ændringer af strafniveauet for indrejse i strid med et indrejseforbud for udlændinge, der ikke er omfattet af den foreslåede nye bestemmelse i § 59 b, stk. 2. Strafniveauet vil således være uændret for udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 59 b, stk. 1, men som ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse i stk. 2. Forslaget indebærer, at der

fastsættes en minimumsstraf, som er bindende for domstolene, og som alene kan fraviges i medfør af straffelovens § 83, 1. pkt., hvorefter straffen kan nedsættes under den foreskrevne strafferamme, når oplysninger om gerningen, gerningsmandens person eller andre forhold afgørende taler herfor.

Ministeriet er i den forbindelse opmærksom på de betænkeligheder ved minimumsstraf, som Straffelovrådet har givet udtryk for navnlig i betænkning nr. 1531/2012 om strafudmåling - samspelet mellem lovgiver og domstole.

Straffen for at genindrejse i strid med et indrejseforbud bør dog skærpes på en sådan måde, at der sendes et klart og mærkbart signal. Udlændinge, der har begået alvorlig kriminalitet, skal ikke kunne spekulere i at trodse et indrejseforbud og vende tilbage til Danmark for i værste fald at begå ny kriminalitet.

Hertil kommer, at gerningsindholdet i den foreslåede bestemmelse i § 59 b, stk. 2, har en karakter, der gør, at der sjældent - sammenlignet med andre typer af lovovertrædelser - vil være behov for, at domstolene kan fastsætte straffen mere skønsmæssigt fra sag til sag ud over de særlige tilfælde, som straffelovens § 83, 1. pkt., giver mulighed for.

Ministeriet finder på den baggrund, at der er grundlag for helt undtagelsesvist at indføre en minimumsstraf på 1 års fængsel.

..."

Af de bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser fremgår det om udlændingelovens § 59 b:

"...

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse i udlændingelovens § 59 b, stk. 2, hvorefter den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold, der er meddelt i forbindelse med udvisning og straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, der ville have medført en straf af denne varighed, straffes med fængsel fra 1 år indtil 3 år. Det forudsættes, at straffen normalt skal fastsættes som en ubetinget fængselsstraf. Den foreslåede bestemmelse betyder, at en udlænding, som er udvist med indrejseforbud i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, men som indrejser i strid med det indrejseforbud, der er fastsat i forbindelse med udvisningen, mindst skal straffes med fængsel i 1 år. Det samme gælder i forhold til udlændinge, der er meddelt et tilhold (indrejseforbud) i henhold til tidligere udlændingelove, dvs. før udlændingeloven af 8. juni 1983, i forbindelse med en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, og som indrejser i strid med det meddelte tilhold Strafskærpelsen er således afgrænset til udlændinge, som er udvist af Danmark ved dom, og som er idømt en straf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel. Tilsvarende vil gælde, hvis udlændingen er idømt en anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, såfremt udlændingen ville være idømt en ubetinget frihedsstraf af mindst 3 måneders ubetinget fængsel, hvis ikke der var idømt en anden strafferetlig retsfølge.

Det er uden betydning, om udlændingen ved dommen er dømt for et eller flere strafbare forhold. Det er endvidere uden betydning, om straffen er idømt for overtrædelse af straffeloven eller anden lov, og om straffen er en fællesstraf, hvor en del af straffen udgøres af en tidligere reststraf eller betinget straf. Det forudsættes, at straffen skærpes i gentagelsestilfælde.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, herunder om der i den konkrete sag

foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Den foreslåede minimumsstraf på 1 års fængsel for at indrejse i strid med et indrejseforbud kan dog kun fraviges i medfør af den almindelige regel i straffelovens § 83, hvorefter straffen kan nedsættes under den foreskrevne strafferamme, når oplysninger om gerningen, gerningsmandens person eller andre forhold afgørende taler herfor. Under i øvrigt formildende omstændigheder kan straffen bortfalde.

Hvis der i forbindelse med indrejsen i strid med indrejseforbuddet begås anden kriminalitet, vil der skulle udmåles en fælles straf for lovovertrædelserne efter den almindelige regel i straffelovens § 88.

Straf efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 59 b, stk. 2, vil samtidig medføre, at den pågældende udlænding på ny kan udvises, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2, jf. § 23. Det følger heraf, at en udlænding, der ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises, hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

Udvises udlændingen på ny, meddeles der som følge heraf et nyt indrejseforbud i 6 eller 12 år eller for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 2-5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 14 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

..."

Rettenns begrundelse og afgørelse

Det er ubestridt, at tiltalte den 24. maj 2019 indrejste her i landet, selv om han godt vidste, at han har et indrejseforbud. Da tiltalte endvidere ved Østre Landsrets dom af 7. januar 2019 er blevet straffet med fængsel i 1 år, har han overtrådt udlændingelovens § 59 b, stk. 2.

Retten finder ikke, at der foreligger omstændigheder, som gør, at handlingen er straffri i medfør af straffelovens § 14.

Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 59 b, stk. 2, at der er fastsat en minimumsstraf på fængsel i 1 år, som er bindende for domstolene, og som alene kan fraviges i medfør af straffelovens § 83, 1. pkt. Det fremgår endvidere, at det forudsættes, at straffen normalt skal fastsættes som en ubetinget fængselsstraf.

Retten finder ikke, at der foreligger formildende omstændigheder, som kan begrunde, at straffen skal bortfalde, jf. straffelovens § 83, 2. pkt.

Retten finder heller ikke, at der foreligger omstændigheder, som kan begrunde, at straffen skal nedsættes under den foreskrevne strafferamme, jf. straffelovens § 83, 1. pkt.

Tiltalte er tidligere 5 gange straffet for overtrædelse af udlændingelovens § 59 b, det fremgår ikke af forarbejderne til § 59 b, stk. 2, at længden og karakteren af tiltaltes forstraffe i øvrigt skal tillægges betydning ved fastsættelse af straffen for indrejse i strid med et indrejseforbud.

Straffen fastsættes til fængsel i 1 år og 2 måneder, jf. udlændingelovens § 59 b, stk. 2.

Ud over det, der er anført ovenfor, har retten ved straffens fastsættelse lagt vægt på Østre Landsrets dom af 8. maj 2019 (Ugeskrift for Retsvæsen 2019, side 2531).

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 4, subsidiært at der sker udvisning med indrejseforbud i et af retten fastsat tidsrum.

Straffen er blevet fastsat til fængsel i 1 år og 2 måneder, og betingelserne for at udvise tiltalte er derfor opfyldt, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2. Da udvisning ikke med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, tages udvisningspåstanden på denne baggrund til følge i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 32, stk. 2, nr. 3, som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

Tiltalte, T, skal straffes med fængsel i 1 år og 2 måneder.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud i 12 år regnet fra udrejsen eller udsendelsen.
Tiltalte skal betale sagens omkostninger.